

PREDIKAN PÅ 12:E SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET DEN 31/8 1941
I VALDEMARSVIKS KYRKA.
TEXT MATT 12:33-37.

PSALMER: 396:2-3, 412:1-4, 414:6, 173:4-6, 423:5.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen

Låt oss bedja.

Vår öron öppna, Herre Gud,
Regera håg och sinne,
Att vi må höra dina bud
Och hava dem i minne,
Så att vi ordet rätt förstå
Och alltid i din vilja gå
Och således ordet göra. Amen (Sv.Ps. 213:3)

"Och Herren Gud förde fram alla djur till mannen för att se, huru denne skulle kalla dem; ty såsom mannen kallade var levande varelse, så skulle den heta. Och mannen gav namn åt alla bokapsdjur, åt fåglarna under himmelen och åt alla markens djur." Dessa ord ur skapelsehistorien på ett av Bibelns första blad ger i likhet med allt annat i denna djupsinniga berättelse uttryck åt något evigt riktigt: talet, förmågan att bilda ord och uppfatta ord, är något som är människan förbehållet. Även den, som idag ger sig i kast med uppgiften att fånga och ange det för människan utmärkande, det som skiljer henne från djuren, tvingas till slut att stanna inför språkets gåta. - Nu ger emellertid Skaparen aldrig någon ett företrede utan att också ge ansvaret för hur gåvan brukas. Vår predikotext på söndagen om "Tungans bruk" handlar om "Människornas ord", och tvärsigenom allt, vad Frälsaren säger om denne sak, går tanken på domen som en röd tråd: du skall svara för dina ord - "för vart fåfängligt ord, som människorna tala, skola de göra räkenkap på domens dag; ty efter dina ord skall du dömas rättfärdig och efter dina ord skall du dömas skyldig."

Nu bör var och en av oss rannsakande låta tanken gå till sin egen värld. Vi får väl bekänna, att det blir orenare, ju längre vi kommer in mot vårt allra mest enskilda liv, livet bland våra närmaste och vänner. Allra värst kan det vara hemma. Det som på grund av högfärd och feghet i förening bekämpas och hålles nere ute bland andra, det tränger upp till ytan, då vi vistas bland dem, som vi vant oss vid att alltid ha inpå oss. Där kommer grälets häftigheter och den småsura gnatighetens stickord. I hemmet och på arbetsplatsen halkar sådant lätt över tungan, ord som slå sår hos vår nästa och ofta driva fram betalning med samma mynt. Och bland vännerna ägnas väl alltid en och annan stund åt förtälet av andra, som icke är närvarande, den löjlige avundens ord över dem som lyckas och ha framgång. Även om vi ha för vana att aldrig säga något annat än det som är sant, skulle vi nog vilja skyla vårt ansikte, om vi finge våra egna ord bara från det senaste halvåret upprepade i våra ögon.

Du tröstar dig med att en sådan upprepning av dina ord aldrig skall behöva vederfaras dig. Det som är sagt, det hör gången tid till, det kommer aldrig igen. Domen, den framtida domen efter döden, den talar man visserligen om i kyrkan, men någon verklighet är det inte fråga om. Hur kan det då komma sig, att ditt samvete alltid är så oroligt i dig, när du missbrukat din tunga? Du är ju som sjuk, då du förgått dig med hårda ord mot någon. Varför väjer alltid din blick undan, så snart du icke talar sanning? Varför har du den där skuldmedvetna tomheten i dig efter varje kväll av innehållslöst och flabbigt prat? Dessa rörelser i ditt hjärta som du icke själv är herre över vittnar ju oupphörligt för dig, att du är skapad till att tala de sanna, de rena och goda orden och att, du en gång i en underlig värld skall svara för vad du sagt. Det är sant, att du kan komma hel igenom den domen, men inte därför att den ej ska bli av eller vara mild utan därför att en annan kan skyla dig och alla dina onda ord. Han, vars ord ännu i Korsets plåga voro bräddfulla av barmhärtighet, Han är försoningen även för dina kärlekslösa ord, om du dömer dig själv och tror på honom.

Men. Det är egendomligt, att man inte bättrar sig villigare, än man gör, att man inte en gång för alla gör slut med de onda orden, då man ju ändå ständigt får lida för tungans missbruk. Den som försökt en grundlig förändring till det bättre på den punkten, han har väl upptäckt, att i vredens och besvikelsens ögonblick är människan sällan herre över sina ord. Detta är det andra draget, som löper tvärsigenom hela vår text. Orden bli ohjälpligt sådana, som hjärtat är. Man kan inte blott genom sin vilja och genom hård övning hålla de dåliga orden fjärran och pressa fram de goda. "Vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen", inskräper Herren Kristus. "En ond människa bär ur sitt onda förråd fram vad ont är." Och hjärtat träffas icke av dina beslut och goda föresatser. Är jag ett dåligt träd, så är mina frukter - mina ord - dåliga. Man kan inte få ett klokrör rent för någon längre stund genom att tvätta mynningarna med tvål och vatten. Tillflödet måste vara rent, om mynningen skall vara ren. Det som kommer till mig, det som jag mottager, det blir mitt förråd, mitt onda eller goda förråd, ur vilket jag sedan "bär fram", när min mun talar. Så länkas vår betraktelse över från de ord, som vi tala, till de ord, som vi höra, de ord, som vi mottaga utifrån och med vilka vårt hjärta och sinne fyllas.

En människa, som levat för 100 år sen, skulle, om hon idag återvände, ha mycket att häpna över. Mera än något annat skulle vår tids många medel att föra ord vidare slå henne med förundran. Själv levde ju denna människa - kanske din farfars far - utan telefon, utan radio och förmodligen utan tidning. Posten fraktades efter häst och alla nyheter voro gamla, då de kom fram. Man reste sällan och träffade därför inte ofta nya människor att tala med. Av allt detta kom en hunger efter ord och en stor noggrannhet med orden.. Vilken möda man lade ned på ett brev och vilken högtid för mottagaren, som sent omsider fick öppna det! Man gick gärna några mil för att höra en god predikan, och fick man någon tryckt skrift i sina händer, kunde man kosta på sig att gå på gång på gång läsa om den.

Nu kan man sitta i en avlägsen svensk avkrok och höra genom förmiddagsnyheterna vad som hänt i Japan samma morgon. En ström av tal sköljer dagen i ända över oss: rymden är full av

utkastade ord, lögn och sanning om vartannat; om jag vrider på en ratt, så träffar denna störtvåg mina öron. Även mycket undangömda hem begåvas vecka för vecka med mera tidningar och tryck, än familjens medlemmar läser - man ögnar lite på det och - kastar det. Allt detta har hos oss skapat en slöhet inför ordet, som var okänd för våra fäder. Har man ständigt en bricka med mat framför sig, så blir man aldrig riktigt hungrig. Den nutida människan kommer bekvämare än sina fäder över både tal och skrift.

Nu öppnar denna moderna människa sin bibel. Annars läser hon huvudsakligen tidningar och hör trevliga program i radio, men nu öppnar hon en dag sin bibel. Hon läser ett kapitel i samma raska drag, som hon brukar läsa tidningen - förstår ett och annat, men på det hela taget känner hon sig hopplöst främmande. Hon slår fram och tillbaka, hittar ett känt ställe, det tycker hon om. Men alldeles intill står det något konstigt igen - nej, bibeln kan man inte läsa: man får ingenting av det för sitt liv.

En dag för mer än 400 år sen fick en ung magister och munk en röd bibel i sin hand. Han öppnade den och såg gåtorna. Han bad och läste vidare. "Man skall läsa ofta", säger han på ett ställe, "men bara ett litet stycke i taget, mycket långsamt, gärna lära sig det utantill, så att det tränger in och finns inne i en." De ord, som man bekvämt uppfattar, är värdelösa och rinner ut ur själen om ett par dagar. Martin Luther borrade i Guds ord i tiotals år, innan dess djupa flöden vällde upp, innan han kunde öppna bibeln för andra. Bibeln är ju inte till för att jag skall bli rörd, när jag läser den - då skulle jag ha anledning till besvikelse, ifall jag får läsa långa stycken utan att förnimma några särskilda känslor. Utan Guds Ord är till för att ge kunskap om den andliga verkligheten. Och ingen människa har någonsin inhämtat verklig kunskap utan att först ha stått just "främmande" inför det, som skall läras, all sann kunskap är förenad med ansträngning och möda.

Men alldeles särskilt starkt måste givetvis vårt främlingskap vara inför Ordet om Gud. Det är ju dock en förvänd och självkär människa, och Gud är Gud - den naggande samvetsdomens Gud, som icke gärna kan vara dig behaglig. Guds lag vänder sin udd tvärs emot dig. Och Guds evangelium är evangeliet om Kristus, fattig och korsfäst med all sin barmhärtighet. Guds Ord - hans lag och hans evangelium - går stick i stäv mot dina tankar, inte bara stick i stäv mot det som du kallar för dina "synder" utan underligt hårdhänt i sin dom även över ditt s.k. bättre jag. Du blir ingenting, tycker du. Man känner sig på ett helt annat sätt som en "fin människa", när man läser tankerika böcker, som handlar om människor nuförtiden och den stora betydelse deras liv haft.

Det går lätt så, att den verkligt starka näringen får ligga oanvänd och ersättas av lyxrätter. Men till slut besegras ändå bakelserna av det grova brödet. Bibeln har en erfarenhet på snart 2000 år, den har sett älsklingsrätter och lättläst billighetslektyr komma och gå - den kan vänta, ty den rymmer sanningen. Och när du inte längre "tycker" något utan ligger i din kista, så blir det väl från biblens blad, som de sista orden komma att läsas över dig - efter de 3 skovlarna mull.

Men försök att få någon näring för anden trots svårigheterna i vår jäktade tid. Stäng av ordströmmen och pratet och ge dig själv något av den stillhet, som sin farfarsfar hade. Återvänd till källorna, de stora enkla författarna. Gå in i psalmboken t.ex. De ord som vi mottaga, de ord, som gå in i oss och som fastna därinne, de orden forma oss och präglar oss i livet. Så får vi vårt onda eller goda förråd att själva bära fram ur. Men allra mest har Guds eget Ord denna omskapande kraft i hjärtat. Det är redskapet för Herrens verk med oss. Gå, alltid i ödmjukhet till den bibel, till vilken tusenden, som varit starkare än du och sett klarare än du, ha vandrat före dig. Och kom ihåg, att Skriftens Herre, medveten om det anstötliga i sin ringhetsgestalt, själv sagt: "Salig är den, för vilken jag icke bliver en stötesten."

Och nu kan vi lämna de ord, som vi mottaga, de ord, som träffa oss, och till sist återgå till vårt ursprungliga ämne: de ord, som vi tala här bland människorna. Nu se vi våra ord i ljuset av Guds ord. Det blir 3 ting, som vi då särskilt måste lägga på minnet. För det första: lär dig att tiga. Den som sett sitt eget inre belyst av Guds helighet, han blir ganska fri från inbillningen, att han skulle vara kallad att yttra sig om allt och alla. Han beder som Birgitta: "Återhåll min tunga, till dess jag fått besinna, vad och huru jag skall tala!" Du minns nog en del tysta människor, som du träffat i livet, och vad du allra mest minns av dem, är kanske den inre kraft, som bodde i deras ord, då de någon gång talade, lugnt och klart. Just nu är det modernt att överbetona värdet av det personliga vittnesbördet. Man kan verkligen tala om Gud i tid och otid, så att det kommer hotande nära brott mot 2:dra budet: "Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn." Ett kort och enkelt ord, buret av självklar visshet, är vardagens bästa vittnesbörd - jämte gärningen. För det andra: lär dig att vara barmhärtig. Den som själv vet, vad förlåtelse är, han finner icke något nöje i att hitta andras svagheter och breda ut sig över det ämnet. han vet visserligen, att all vänlighet och godhet missbrukas på denna jorden, men den kristnes kärlek skall missbrukas. Varför skulle det gå mig bättre än det gick Guds egen Son, som såg hånleendet i människornas ansikten kring korset? Det finns gränser för mildheten, det är sant, men lägg märke till att Kristi barmhärtighet icke tvekade inför någon grov och famlande syndare, varken inför äktenskapsbryteskor eller rövare - om de själva visste sig vara syndare. "Gränsen" gick vid högfärden, stoltheten och egenrättfärdigheten. Där, mot de säkra fariséerna, tog Mästarens skoningslöshet vid. Och du vet från ditt eget gudsumgänge, att all synd, som ångras, blir förlåten, medan däremot självgodheten, oviljan att ångra hos dig ständigt kastas från sin tron och dömes av Guds Ord. Så skall också en kristen människa vara barmhärtig mot all svaghet men utan räddhåga säja ifrån inför all fräckhet i sin omgivning. Därför blir det 3:dje: lär dig att vara modig i dina ord. det kostar alltid något att gå upp emot vinden, men det är en kriter plikt att göra så, när den dryga maktmänniskan, som mängden alltid krusar för, kommer mitt i vår väg. Står du inför en sådan plikt, så tag Herrens ord till profeten Jeremia såsom sagda till ditt hjärta: Tala och frukta icke! "Jag gör dig idag till en fast stad och till en järnspelare och en kopparmur, så att de icke skola bliva dig övermäktiga, om de vilja strida mot dig." (Jer 1:18-19)

När en kristlig människa så redligen bemödar sig om "Tungans rätta bruk", så får hon märka sin egen brist. Men mitt i all ofullkomlighet har det ändå hänt, att Gud brukat en vanlig människas röst för att bringa sitt budskap till hennes nästa. Detta är den djupaste hemligheten i Frälsarens tal om "det goda förrådet" i vår text. Lever du i Guds Ord, så kan Gud själv tala till andra genom dig. Du "bär då fram ur ditt goda förråd vad gott är". I det Gamla testamentet finns det en bibelvers, som på ett säreget sätt uttrycker den sanningen. Herren säger till sin tjänare: "Om du frambär ädel metall utan slagg, så skall du få tjäna mig såsom mun" (jfr 40.....). Amen.

Låt oss bedja. Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans Helige Ande stadfäste nu Ordet i våra hjärtan, att vi icke må vara glömska hörare utan dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden och varda salige. Amen

XV

1941

12 e. Truf.

Julesta

1942

Nyårsdags

-35

Truf. v. Truf. i Valdemarsviks kyrka
12 s. e. Truf. den 31 aug. 1941.
1 Höj. Nr 12: 33'-37'

Palmer:

396:2-3

~~212:2-3~~ 412:1-4

414:6

~~412:1-4~~ 173:4-6

423:5

Julesten och Julestjärna och den Heliga
Ande namn. Truf.

det som belys.

Vår örn ögarna, Helt Guld,

Regen. Truf. och Orime,

Att vi må höra dina ljud

Och Truf. den i minne,

Så att vi ordet rätt förstå

Och alltid i din blick

Och Söls ordet göra.

Truf.

first band was naturalis o. laures.

Also varis ~~thick~~ ^{thin} as varia hellu.

ma. As son as ground as trig.

fait o. leg but i. forming be.

Naupho o. halles were into

stand and the, det franger up

the year, do or into stand

deu, son or band as and at

allied the niger as. For ~~under~~ ^{former}

grotes highlights on the sm.

your qualifications strictly. I

remind all for understand the halles

Said of the over the year, and son

the as has and the as and all

of the drive from betaining and

Samma mynt. Deu band prameter

aguo at allied in the amua

stand at betainet as and the, son

like as naimaraude, the to.

liga accidents and over the

son year o. the frangais,
then the or the as and all

4)
allig Sage og omvendt om det
s. at Sant, skulle de ^{ikke} nogsteds
være anviske, om vi frage vore
egne og bare fra det se-
neste halvandet årssvar?
vare stor.

En troster dig med at
du sådan opretholdt og diva
og aldrig skal blive ordet.
færdig. Det som er sagt, det
har gælden tid til, det kan
med allig vis. Jamen, den
framtids delene efter sig, den
den taler man visende om
i hertum, men den beretning
er det ikke frage om. Her kan
det de kommer sig, at det som
være altid er så atelig i dig,
der den mistenksomme sin ting?
Du er i sin Sine Sigt, de du
færdig dig med hvide og
med nye. Har du været altid

5)
du blickt emden, so wart du
zickelaltes Sammin? Wasor har
du den das schulmesther foue-
meten? die ette zowie weill ad
nimelwiltost ote Flachheit wot?
Denn ^{5. du zickelaltes} ~~horelger~~ ^{du wot ote} ~~di~~ ^{di} ~~horelger~~ ^{di} ~~horelger~~
in ouchthoilig for die, att du ar
Stapod liss att tals de Sanna,
de rene ote gosta oteu ote
att, du eu galy i eu underlig
wailt stalt Sbara for bad ote
Sagt. Let ar Saut, att du than
kemma hel ziewen den zewen,
nen wile dafrs att den ei stalt
thas ette zara wailt wten
dafrs att eu annen kau Styke
die o. alle Dia ote ote. Nau,
den ote annen i Norret ~~te~~ te
na zara Strad lulla as tenn.
Wadigat, Nau ~~te~~ te ~~te~~
~~te~~ firoringer civen for duia
Wadigat ote, ote du do-
men die Siele ote Proe pe
honono.

Men.

6)

Det är egentligen, att man
inte betraktar sig villigare, än
man gör, att man inte en-
gång för alla gör slut med de
onda orden, då man ju en-
da ständigt själv är fullt för-
tungans misshandlad. Den som för-
söker en grundlig förändring
till det bättre på sin själ, han
har väl inget annat, än
vetens och beaktelse av
ett så stort sådant hem-
ligt i sina ord. Detta är det andra
draget, som höjer förståelsen om
hela vår text. Orden till att
sagt sådant, som förklarar
att man inte blivit genom sin vil-
ja och sin hand öfverhålla de
religiösa orden. Först och sist
säger de goda "Jag förklarar
fullt ut, det talas ju om
men", inrikes och utrikes.

7)
"Så ont motta här ur ditt ondska för-
räd hvar bad ont på." Och här
fäst träffas icke på andra bestrut
och goda försäkringar. Här ~~de~~ ^{man} ~~ett~~ ^{frukter}
saligt träd, så är ~~den~~ ^{man} frukter
— Nu ord — saliga. Men
hvar mite få ett blomster i rent
för någon längre stund om
att titta marmurerna med för
i vatten. Thyllöbet måste vara
rent, om marmurerna skall vara
rena. Det som kommer till mig, det
s. sig mottages, det blir mitt
förträd, mitt onda eller goda
förträd, ur vilket jag sedan "här
från" när min mun talar.
Så tankar vår besträffelse om
hvar de ord, som vi tala, till
de ord, som vi höra, de ord,
s. vi mottaga utifrån och med
vilka vårt hjärta och sinne fullas.
— — —
Om motta, s. tröst

fr 100 år sen, skulle, om man
 idag återvände, ha mycket att
 tagna över. Men då ~~det~~ något
 annat skulle väl till många
 medel att ~~förändra~~^{för} ord 17-
 ders väl komma med förändran.

Jag hade ju flera vänner - kunde
 den påbara far - utan telefon,
 utan radio och förmodligen utan
 färdning. Bäst förklaras efter häst
 o. alla nyheter 1000 gamla, då de
 kom fram. Man måste sakna och tråk-
 fäst dåfrå inte ofta nya nyheter att
 fäls med. ~~Sänt~~^{Mycket} som en hundra
 efter ord och en stor mängd
 med orden. Vilken möda man
 hade med på ett dyg och vil-
 ken tröttnad på uttågarna, som sent
 omvärder fäst ögna det! Man
 gick genom några mil på att
 hörd en god prediktion, och fick
 man igen trycks skrivs i sina hä-

9)

der, kunde man haata på sig
att gå efter sig ^{fr} bara om
de.

du ^{kan man} veta att i en outlagd sarak
actio och hängu fästidlag-
mycketna på den hängu i ^{här} ^{tal}
samman moten. Du störs av ~~att~~
störren lagor i övriga ören o:
rymden är full av utkastade ord,
tän och samman om iakttagelse om
jag vider på en katt, så träffar
dena störsag minn ören. Men
mycket undanvända hem temar
vika på vika med mera i tid-
ningar och dykt, du familjens
medlemmar klager i med ögnar
till på det och - kasta det.
Att detta har hos oss utlagat
en slutet inför ordet, S. var
här i våra fäster. Men man
stundliga en tända med namn
på sig, så till man aldrig rik-

an sin fader

10)
Tigt hugging. Der mæltas mæltas
kommer ~~attåtto~~ de bekendte
over bade tal og skrift.

De opgaver deene moderne
mæltas sin bibel. Amers læser her
tverdsatlige tidninger og de
freeligne program; radio, men
nu opgaver her en dag sin bibel.
Her læser et kapitel i samme bøger
drag, som her bruktas bøger i
mæltas - første et o. anden,
men se det hele læser kære her
sig hoptis fremme. Her skal
her en hest, biler et
kænt stille, det lyder her en.
Men allede intil står det nu,
gør hontigt igen - nej, biler
her man vil læse: man får
næsten og det får det her.
En dag for mer en 100
at den fide en ung mæltas
og mæltas en vid bibel i sin

hand. Han öppnade den och såg
gästerna. Han bad om läse bē-
dare. "Man skall läsa ofta", sa-
ger han på ett ställe, "men bara
titet stycke" ^{ihvitt} "mycket långvarig,
gärna läsa sig det utantill,
så att det tränger in och fästa
nere i en." De ord, som man
bekänns uppfattar, är vanligen
och minns ut ur spåren om
ett par dagar. Mellan stunder
behåller vi Guds ord i Ho-
faloar, minns den djupa
hösten välsignad, innan han
kunde öppna boken för andra.
Bibeln är en ~~mycket~~ ^{liten} ~~liten~~ ^{liten} ~~liten~~ ^{liten}
att jag skall bli hörd, när
jag läser den - då skulle
jag ha anledning till be-
vundran, vad jag får lä-
sa länga stycken utan
att förminskas några ord -

12)
stilla hantar. Utan Gud Gud
är till för att ge kunskap
om det andliga verkliga.
För den sinnen moka har
nagaron inkommit verklig
kunskap utan att förstå
Stett mot "framman" när
det, s. skall tåna, all sam-
kunskap är förenad med en
sträffning o. möda.

Men alldeles variskt
startat måste gubben i det frän-
tugochaps barn när det är
Gud. De är ju det en för-
stånd o. själthet mot, och
Gud är Gud - en nagande
sammelsammans Gud, som inte
gavna kan vara sig deltaglig.
Guds lag iunder sin udel hant
enot sig. Den Guds evangelium
är evangeliet om Thielsen, för-
sig och hantais med all sin

harmahighat. Gulo Ord - haavo

Tag o. haavo evangelium - p^{er}
 shik i otas most diva th^u-
 kar, nide bara shik i otas
 mot set son du kallaa p^{er}
 diva "Synodet" utaa under-
 ligt h^{er}idha^ur i sue jou a^uer
 o^{er} ditt S. K. b^{er}ttre j^og. Lu
 t^{er}is m^ogenting, ty^ott^{er} du.
 Men h^{er}inner sig p^{er} o^{er} ett t^{er}ell^{er}
 am^oat s^{er}ill s^{er}u en "fins m^ota,"
~~h^{er}~~ man l^oger f^onk^{er}ika b^{er}o^{er}.
 k^{er}, S. h^{er}ueller o^{er} m^otor nu-
 j^ott^{er}du o^{er} du st^{er}a b^{er}ly.
 a^uer d^{er}as t^{er}is t^{er}ag^{er}.

Det g^or t^{er}itt s^{er}, a^utt du verk-
 ligt sh^{er}ka n^{er}ing^{er}u p^{er} t^{er}iga
 o^{er}m^ost^{er}u o^{er}l^{er} p^{er}o^{er}tt^{er}o a^u t^{er}ig-
 r^{er}atter. Men t^{er}ill a^utt t^{er}ea^uer^{er}
 a^uer^{er} b^{er}ak^{er}er^{er}u a^utt g^oro^{er}
 t^{er}is^{er}il^{er}. B^{er}it^{er}u h^{er}u en b^{er}ta^{er}er^{er}.
 Det p^{er} o^{er} am^oat 2000 a^u ~~ett~~, nu

har att abtlingsticker och
 fattat bilingkoto tebler komma
 nu ga - den har varit, ty de
 hymaner samman. Den när de
 lunde taupre "tycker" nyt utau
 tiger i dri klida, så bli det
 tal från triluluo blod, s. de sika
 orden komma att taas ^{den dag} - efter
 de 3 storarna mull.

Men för att ta na-
 gon naring ^{de öfriga} ~~och~~ oavhängigheten
 i vår riktaade ~~och~~ fid. Stäng
 och dubbelnemen och orat o.
 ge dig själv igt av den otilltal,
 s. du farfarar hade. Met.
 samt till källarna, de stora,
 enkla föraktarna. Ga ni i
 psalmstiken s. 11. De ord, s.
 17 mottaga, de ord, s. ga in
 2 oos oos. s. fastna skänne,
 de orden farua oos och.
 prägle das i turet. Så far vi

vart ondu eller gode færd
 at sige bare fraa os. Men
 alle mest har Guds og de
deres enkelte kræft ?
 Hvert? Her er vedtagne i
 Hverens rest med os. alt de
 tid i den enkelte den libel, den
vilken tu er, i den stærke den
du er set blanke den du, hæ
vand den den. Den den den
at den den den, med den den
at den den den den den
alt, sige sagt: "Sige at den,
for vilken den den den den
Støtten."

Det nu kan vi hævne de
 ord, som vi med, de ord, s.
træ os, den den den
 till den den den den:
 de ord, som vi hæ den
hæ den. den den den
 ord i den den den den

Tala om Gud i tid och otid,
 så att de sommenes hofande
 vara trott mot 2:dra Lu-
 det: "Du skall icke misstruka
 Herrens, din Guds, namn." Ett kort
 o. enkelt ord, lynt av själsklar
 trohet, är vardagens lifslös-
 nötsord - jaule gärningen. För
 det andra: förklag att vara
berusad. Den som står ut,
 vad förklarar du, Han fin-
 ner icke något mer i att hitta
 andra ordhelt och breda ut
 sig öfver det ömhet. Han vet
 berättigen, att de villigt
 all gottet misstruka på de-
 na jorden, men den kristnes
 kallelse skall misstruka. Det-
 för skulle det gå ^{my} då de
 Guds egen dom, som såg hanle-
 endet i maktens avslutning
 kallas? Det finns gränser för

det gick

miltelhetu, det ar sant, men lagg
 make till att Christi tarmakar -
 Tighet zike tokade nifs nagon
 gros ou fantske syndare, var
 Her nifs iaktenskaplystrotter
 eller vocare - du de spika vas-
 te sig vara syndare. "Grauget"
 gick vid Högskolan, Stoltheten
 ou epentatthidigheten. Lai, mot
 de skra farisieru, tog Ma-
 turens skoningotthet vid. Det
 du ett fram ditt eget gudum.
 gänge, att all synd, som ang-
 ras, bli förlaten, medan
 clemeut Spälsodheten, arifia
 att angra ths dis ständigt
 karlas fram sin fram ou do"
 mes ad Guds ord. Sa skall
 okra en kristen make vara
 fortuallig mot all snaghet
 men uten nådeliga geja
 zhan nifs all sträckhet i
 sin omgivning, Lai-

Jā' tli at 3. gē : tē' di' at
 vāra mōtīg i' dīva ord. Lēt
 kōstas altid vgt at 3. gē
 lēt vīdē, mēu lēt at
 kīstus pīst at 3. gē, nā
 dē dīga mātkā' mīdīcā, s.
 māngdēu altid kīvān fāi,
 kōmēt mīt i' vā' dāg. Jā' fāi
 dē mīt i' dē dāg pīst s. tē' dāg
~~at 3. gē~~ s. pīst i' dē dāg
 fāi : Jā' lēt fūktē rīkō!
 Jā' pā' dē dāg lēt i' fāt
 s. tē' dē tīd i' jūpēlān
 olt i' kōpānūt, s. at
 dē rīkē s. tē' dē dāg dē
 mātkīgā, olt dē vīgā' dē dē
 mōt dē.

Nā' i' kīstus mātā
 s. mēlīgēu dēuōdāe dē olt
 "Jūpānū rā' dē tūkt", s. fāi
 tōh mātkā mī vgt tūkt. Nā
 mē' i' dē dē dē dē dē dē

Godnad vare Gud och välsignad i
enighet, s. med sitt ord har
tröskat, härt, förmånen och
barmhet oss. Huru det. Huru
stodfäst vi äro i våra tryck-
tar, att vi icke må vara
glömda höjare utan dag-
ligen tillvara i Fö. hopp,
härskat och tålmod vi-
till ända och eviga Salige.

Om Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Åkerbrukets: Nils Wernberg 21)
Förning 3: Öfve gården: Nils Jallberg
"- 2: Nedre " : Helle Sörling

Herren Gud s. har stiftat åkerbrukets
giva den trycka och välsignade.
Väro rikliga förning!

Posthumum.

22)

Till sist:

Stevens, Jean Kristi, mād,
Guds kärlek
o. d. hel. Andes Beträktnis
vare med oss alla. Amen.

7 dag kl. 4 e.m. Hälles en andakts-
stund på Örngränd.

Kollekten i dag är anslagen
till frivilliga kyrkl. arbete
med församlingen.